

dentlig spagfærdig — maa jeg maaffe nok sige — med Hensyn til Situationen og egentlig talt stillet sig paa Forhandlingspolitikens Stade og kun taget det almindelige Forbehold, at man vil dog se paa, hvorledes det forhandlende Flertal bærer sig ad; man vil se paa, hvad det er for Forslag, som det fremkommer med; man vil smage og lugte til dem og derefter tage sin Stilling. Dog lader det jo til, at disse Mænd, der stille sig som Mindretal, ikke tør bestride Berettigelsen af Forhandlingspolitikken, og endvidere synes det jo til Trods for det Forbehold, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgfreds fremkom med, at man alligevel fra det Mindretals Side, paa hvis Begæ han taler, har et lidt fjælent Blik, maa jeg maaffe sige, til det forhandlende Flertal. Jeg skal ikke komme langt ind paa det, jeg her tænker paa, fordi det ligger noget udenfor, hvad der foregaar i denne Sal, men det hører dog med til det politiske Liv. Vi have nemlig, om jeg saa maa sige, den Glæde endnu at se henad Halvparten af dette Mindretal blandt den forhandlende Gruppens Medlemmer, saaledes at naar man samles til Møde uden for denne Sal, har man den Fornøielse at træffe de gamle Medlemmer, medens de nye Medlemmer af dette Mindretal ganske vist holde sig ude. Der blev talt i Gaar — tror jeg, det var — om at staa med det ene Ben det ene Sted og det andet det andet Sted. Jeg kan, hvad Mindretallet angaar, sige, at det netop har den mærkværdige Stilling at staa med det ene Ben inde i den forhandlende Gruppe og med det andet Ben i et særskilt Parti. Jeg har ment, at det kunde være rigtig at påpege denne mærkværdige Dobbelthed i Mindretallets Stilling. Man kunde jo altsaa maaffe sige om Mindretallet, at Manden er redebon, men Kjødet er skræbeligt. Mindretallet vil egentlig gjerne rette sig efter Valgenes Udfald, men har saa ondt ved endnu rigtig at komme til at finde sig tilrette deri, og derfor vedligeholder det denne dobbelte Stilling med det ene Ben det ene Sted og det andet Ben det andet Sted.

Om et andet Forhold er der jo talt ikke saa lidt i de sidste Dage, og jeg skal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger om det. Det er Spørgsmaalet om Venstres Forhold til Socialdemokratiet. Det synes mig, at dette Forhold er ret naturligt og ret forstaaeligt. Jeg skal ikke sige, om det er blevet synderlig klarere ved den Diskussion, der hidtil er ført, men for mig staar det saaledes, at Forholdet er efter begge Partiers eget Ønske dette, at Socialdemokratiet er Noget for sig selv og

Venstre Noget for sig selv. Hver hæbder sin særlige Stilling. Den ene opgiver ikke nogetsomhelst af sine Standpunkter til Fordeel for den anden. Hvad man har gjort, er ganske simpelt dette, at paa Steder, hvor Venstre og Socialdemokratiet nødvendigvis maatte samvirke for at sætte en Oppositionskandidat igjennem mod en Regeringskandidat, der har man gjort det. Og det forærdelige Strøg om den vunde og usunde Alliance finder jeg er fuldstændig paa urette Plads. Hvad har man gjort her i Kjøbenhavn? Man har enedes om at støtte to af Socialdemokratiets særlige Kandidater og to, som ikke i egentlig Forstand høre til Socialdemokratiet, men som frjændede Mænd stille sig velvillige til, hvad der rører sig paa Arbejdsforørgsmaalets Omraade. Og naar man vil tage een af de ydste Kjøbstæder — Randers — ser man ligeledes der, at man har forenet sig om at arbejde mod den Kandidat, der hidtil har været valgt, og støttet en Socialdemokrat. Hvis man vil sige: i disse Kredse kunne vi tælle saa og saa mange Socialdemokrater, saa vil man selvfølgelig tælle meget fejl. Det vil ikke passe for de kjøbenhavnske Kredses Bedkommende og heller ikke i denne ydste Kjøbstadfreds. Man kan ikke sige: saa og saa mange Socialdemokrater er der i Randers, femten Hundrede og nogle. Det er en bekendt Sag, at ikke alle de, der stemte med Oppositionen der, vare Socialdemokrater eller paa nogen mulig Maade vilde vedkjende sig socialdemokratiske Anskuelser; men at man ansaa den Kandidat, som stillede sig mod den Valgte, for at være heldigere end Provinsriets Mand, ja det turde dog være ret naturligt. Derfor synes jeg, det kunde være rigtig, at man saae den Ting ganske naturligt, saaledes som den er, at Stykforholdet mellem de to forskellige, men samvirkende Kræfter umulig klart lader sig opløse, men at man ganske naturligt har arbejdet sammen, hvor man mente, at Interesserne kaldt sammen. Naar man med saa stor Begejstring har hjuldt den Omstændighed, at der i en Landfreds er valgt en Socialdemokrat, og deri set Tegn paa, at nu var denne Bevægelse ogsaa ved at tage rigtig Fart ude paa Landet, at man næste Gang kunde plante den røde Fane i mangfoldige Landfredse, ja tror jeg dog, man overvurderer noget Betydningen af, hvad der er sket i den paa-gjældende Valgfreds. Hvad der skete der, er ganske simpelt dette, at paa Grund af en yderlig slet Valgforberedelse fra Venstres Side blev en Socialdemokrat valgt med Hjerdeparken af Valgfredens Stemmer. Det Antal Stemmer, han opnaaede, var nemlig